

— А вий, Немировича-Данченко знаете ли?..... Лично съм го виждалъ.

— Какъ.... Колко пѣти пиянъ го видѣхъ..... И добръ го знаа.... Твърдѣ даже добръ.

— На ти тебе.... А азъ съмъ чувалъ че той никакъ не пиялъ.

— Помилувайте.... Търкаля са.... До дяволитѣ....

Подъ самата Москва вече, азъ не можахъ да са съдържа. Отровихъ на генералътъ послѣднитѣ минути.

— Ний съ васъ весело прѣкарахме времето, за което позволете ми да ви ся прѣдставя.

— Много съмъ радъ, много радъ.... Съ кого имамъ честта?

— Немировичъ Данченко.

— Какъ Немировичъ-Данченко.....?

— Така....

— Този, който....

— Този, който....

Генералътъ нѣгдѣ си исчезна.... На Московската станция кондукторътъ са яви за неговитѣ вещи....

— А гдѣ е генералътъ?

— Господъ го знае какъвъ е той...

— А гдѣ той са крие?

— Тѣ стоятъ отдавна вече... въ.... Затворилъ са въ.....

Прѣдставямъ на читателътъ да са угади, кждѣ са е той скрилъ, отъ четвърташникътъ и пияницата.

Но това е още добродушния типъ. Имаше и много по подли.

ХІІ.

Азъ пиша не биографията на Скобелева. Моята книга е просто редъ откъслечи на въспоминания за него. За това азъ не разказвамъ за всичкитѣ военни операции, въ които е участвувалъ покойникътъ. Желаящитѣ да са запознаятъ съ тѣхъ, могатъ да са отнесжтъ къмъ моята „Годъ войны“. Тукъ само това което азъ съмъ видѣлъ и ако отъ мойтъ разказъ, са издигне прѣдъ читателитѣ обаятелната личностъ на Михаила Дмитриевича, ако той имъ стане тъй сжщо близъкъ и скжпъ, както е близъкъ и скжпъ той билъ